

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi strony powodowej
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku
Sądu Okręgowego w S.
z dnia 27 stycznia 2009 r., sygn. akt V Ca (...),
w sprawie z powództwa Wojskowej Agencji Mieszkaniowej w W.
przeciwko R. S., Z. S. oraz małoletnim K. S.
i J. S.
z udziałem interwenienta ubocznego po stronie powodowej Miasta M.
o eksmisję i odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 lutego 2010 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Strona powodowa – Wojskowa Agencja Mieszkaniowa w W. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach z dnia 27 stycznia 2009 r. oddalającego jej apelację wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w M. z dnia 24 października 2008 r., którym oddalone zostało powództwo o eksmisję i określenie odszkodowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga jest niedopuszczalna, gdyż została skonstruowana w wadliwy sposób. Środek ten dotknięty jest nieusuwalnym brakiem dwóch zasadniczych elementów konstrukcyjnych przewidzianych w art. 424⁵ § 1 k.p.c. Brak choćby jednego z elementów wymienionych w tym przepisie stanowi samodzielną i wystarczającą podstawę do

odrzućenia skargi (por. np. postanowienie SN z dnia 19 października 2006 r., IV CNP 86/06, niepubl. i postanowienie SN z dnia 16 lutego 2007 r., V CNP 8/07, niepubl.).

W skardze strona powodowa nie uprawdopodobniła, że na skutek wydania zaskarżonego skargą wyroku została jej wyrządzona szkoda majątkowa (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez stronę wnoszącą skargę oświadczenia, że szkoda taka wystąpiła, wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru oraz związku przyczynowego, jaki zachodzi między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą, a także na powołaniu lub przedstawieniu dowodów lub innych środków uwiarygodniających twierdzenia strony w tym zakresie (por. postanowienia SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul. SN 2006, nr 6, poz. 8 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). Skarga tak określönemu wymaganiu nie czyni zadość. Strona powodowa stwierdziła w skardze, że na skutek oddalenia powództwa pozwani nadal zajmują przydzielony im lokal, nie regulując w całości opłat za korzystanie z tego lokalu i w konsekwencji sama musiała ponosić koszty utrzymania lokalu, których wysokość po odliczeniu kwot ściągniętych od pozwanych w wyniku przeprowadzonej egzekucji – według obliczeń strony – wynosi 4.632,10 zł. Skarżąca twierdziła także, że na skutek oddalenia powództwa została pozbawiona możliwości dochodzenia od gminy odszkodowania za niewskazanie lokalu socjalnego dla pozwanych i zrekompensowania poniesionej szkody, oraz że utraciła możliwość przydziału przedmiotowego lokalu innej osobie.

Nieuiszczanie opłat związanych z korzystaniem z lokalu przez pozwanych nie może być uznane za szkodę spowodowaną przez wydanie wyroku, o której mowa w art. 424¹ § 1 k.p.c. Jeśli chodzi o stanowisko skarżącej o pozbawieniu jej na skutek wydania zaskarżonego wyroku możliwości zrekompensowania doznanej szkody, a także możliwości przydziału przedmiotowego lokalu innej osobie, wystarczy powiedzieć, że pozostało ono bez dalszego rozwinięcia. W skardze nie przedstawiono jakiegokolwiek argumentacji, która bliżej wyjaśniałaby stanowisko strony w tym zakresie oraz uwiarygodniałaby je w dostateczny sposób. Ograniczenie się przez skarżącą do jego zaprezentowania było niewystarczające dla spełnienia wymagania, o którym mowa art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.

Skarga nie czyni także zadość wymaganiu określönemu w art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nadal nie jest możliwe stanowi jeden z nieodzownych elementów tego szczególnego środka procesowego. W skardze wskazano jedynie, że ze względu

na wartość przedmiotu zaskarżenia stronie od wskazanego wyroku Sądu Okręgowego w Siedlcach nie przysługuje skarga kasacyjna. Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury Sądu Najwyższego odniesienie się wyłącznie do wskazanego środka zaskarżenia nie może być uznane za zadośćuczynienie obowiązku wynikającemu z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. Na skarżącym spoczywa obowiązek przeanalizowania wszelkich przewidzianych prawem środków procesowych, które mogłyby ewentualnie wchodzić w rachubę przy wzruszeniu wymienionego wyroku (np. skargi o wznowienie postępowania) i przedstawienia w tym zakresie stosownych wniosków (por. postanowienie SN z dnia 17 sierpnia 2005 r., I CNP 5/05, OSNC 2006, nr 1, poz. 7 i z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Z powyższych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.